

ΚΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ 1878

ΑΡΙΘ. 127.

Συδρ. έτησία 'Αθηνών Δρ. 1.—
 » » » 'Επαρχιών » 1.2120
 » » » 'Εξωτερικού » 9.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν δὲφ' 'Ερμού ἀριθ. 79.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν ἀλλοθῶν ἢ ἄλλῃ προκληρωμῆς.

Ὁ Καλυδώνιος Κάπρος.

Ο ΚΑΛΥΔΩΝΙΟΣ ΚΑΠΡΟΣ.

(ὡπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ.)

Ἡ προκειμένη ξυλογραφία παριστᾷ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Περί τῆς θήρας ἢ τοῦ κυνηγίου τούτου μανθάνομεν ἐκ τῆς μυθολογίας τὰ ἑξῆς: Ἡ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα κατὰ τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς ἐν Αἰτωλίας πόλεως Καλυδῶνος, διότι ἐν τῇ εὐχαριστηρίῳ θυσίᾳ, τὴν ὁποίαν πρὸς τοὺς θεοὺς προσήνεγκεν, ἐλησμώνησεν αὐτὴν, ἔστειλεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Οἰνέως τρομερὸν κάπρον, ὅστις ἠρῆμαιεν αὐτὴν, ἐξερρίζωνε δένδρα μετὰ τῶν καρπῶν καὶ κατέστρεφε τοὺς ἀγρούς.

Κατὰ τοὺς ποιητὰς ὁ κάπρος ἦτο ἰσομεγέθης πρὸς ταῦρον· αἱ τρίχες αὐτοῦ ἦσαν ὡς λόγχοι, αἱ χυλιόδοντες ὡς αἱ τοῦ ἐλέφαντος ἐξέπεμπε δὲ

τοιαύτην ἀναθυμίασιν ἢ ἀποφορὰν, ὥστε εἴ τι προσέβαλε κατεστρέφετο.

Εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ θεοῦ τοῦ Οἰνέως, Μελεάγρου, προσῆλθον πάντες αἱ διασημώτατοι κυνηγοὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐν οἷς ἦσαν ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, ὁ Θησεὺς, ὁ Ἀμφιάραος, ὁ Ἰάσων, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, καὶ ἡ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ὠραία ἡρώϊς νεάνις Ἀταλάντη, ἥτις καὶ πρώτη ἐπλήρωσε τὸ θηρίον. Ὁ Μελεάγρος μετὰ τὸν φόνον τοῦ θηρίου ἔδωκεν εἰς τὴν Ἀταλάντην, εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἀνδρείας καὶ τόλμης τῆς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρμα τοῦ κάπρου. Οἱ θεοὶ τοῦ Μελεάγρου Πλέξιππος καὶ Τιτεὺς ζηλοτυπήσαντες ἤρπασαν παρὰ τῆς Ἀταλάντης τὸ δῶρον. Ὁ Μελεάγρος ὀργισθεὶς ἐφόνευσεν αὐτούς. Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἀφορμὴ

μεγάλων ἐρίδων καὶ δεινοῦ πολέμου μεταξὺ δύο λαῶν, τῶν Κουρήτων, τῶν κατοίκων τῆς Πλευρώνας, καὶ τῶν Καλυδωνίων, ὅσους ἀπέληξεν εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἥρωος Μελεάγρου, σώσαντος τοὺς Καλυδωνίους ἐκ τῆς καταστροφῆς, ὑφ' ἧς ἠπειλοῦντο ὑπὸ τῶν Κουρήτων. Τὰ τοῦ θανάτου τοῦ Μελεάγρου διαφόρως διηγούνται οἱ ποιηταί, περὶ ὧν θὰ γράψωμεν ἐν ἐκτάσει ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ἣν ἐλπίζομεν σὺν Θεῷ νὰ ἐκδώσωμεν.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(ἰδιὸν ἀριθμὸν 124.)

«Ἐμμανουὴλ», εἶπεν ὁ Κωνσταντῖνος, — «Ἐξέυρξαι εἰ ἀπεκρίθησθαι τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐνηκολιθῆν τὴν νέαν, τὴν εὐαγγελικὴν πίστιν;»

«Ἐχασες τὸν νοῦν σου!» ἐξερῶνησεν ὁ Ἐμμανουὴλ.

«Ὅχι», ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. — «δὲν εἶμαι πλέον παράφρων Φοβοῦμαι, εἰ ἤμην ἔξω φρενῶν ὄλην μου τὴν ζωὴν μέχρι τοῦδε, τώρα ὅμως, τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἤνωϊσε τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ μοὶ ἔδωκε φῶς.»

Ὁ Ἐμμανουὴλ ἔμεινεν ἐκστατικός. — «Καὶ ἐτόλμησας νὰ ἀφήσῃς τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ περιφρονήσῃς τὰς ἱερὰς τελετὰς καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ σεβασμίου Πατρὸς Φερνάνδου!»

«Ναὶ φίλε μου, ἐτόλμησα νὰ τὸ κάμω.»

«Μὲ ποῖον ἀποτέλεσμα, παρακαλῶ;»

«Εἰρήνην ἐν τῇ ψυχῇ μου, φίλε μου! εἰρήνην τοιαύτην, τὴν ὅποιαν ποτὲ δὲν ἐγνώριζον πρὶν, — ἡουχίας καὶ θάρρους!»

«Ἐχεις ἀναγκὴν θάρρους διὰ νὰ περιπατῇς τὰς ὁδοὺς τῆς Σεβίλλης,» ἀπεκρίθη ὁ Ἐμμανουὴλ — «θάρρους ὅπως παρουσιασθῆς ἐνώπιον τοῦ Καρδινάλιου Βαλδῆς, ἵνα ὑποφέρῃς τοὺς πόνους τοῦ βασανιστηρίου καὶ τὸν θάνατον!»

«Ἐσκέφθην περὶ τούτου, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται, εἰ ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι πολὺ πλησίον.»

«Ὅδεις αἰρετικὸς εἶναι ἀσφαλῆς ἐντὸς τῆς Σεβίλλης, οὐδ' ἐπὶ μίαν ἡμέραν.»

«Ναὶ, τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἐλπίζω, εἰ τὸ ἐπιλοπόν τῆς ζωῆς μου θὰ ἐξοδευθῇ ἀλλαχοῦ.»

«Ἄ, λοιπὸν δὲν ἀγαπᾷς τὴν νέαν σου ταύτην θρησκείαν ἀκριτῶς, ὥστε νὰ ἀποθάνῃς ὑπὲρ αὐτῆς!» εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ἐμμανουὴλ.

«Λανθάνουσαι, Ἐμμανουὴλ, δὲν ζητῶ ἀσφάλειαν διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἰσαβέλλαν.»

«Διὰ τὴν Ἰσαβέλλαν!»

«Ναὶ. Ἐξέυρξαι εἰ πολλὰς μὲ παρεκάλεσας νὰ εὗρω τρόπον ὅπως ἐξασφαλθῇ ἡ Ἰσαβέλλα ἐντελῶς: τώρα δὲ ζητῶ παρὰ σοῦ νὰ μοὶ τὴν δώσῃς ὡς σὺ

ζυγον. Ἐχάμεν μίαν πίστην τώρα καὶ μίαν ἐλπίδα, ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ τὴν ἀδελφὴν σου περισσότερο παρὰ τὴν ζωὴν μου. Θὰ μὲ νομίσης τολμηρὸν, ἴσως, ἀλλ' ἔχω πεποιθῆσθαι εἰ καὶ αὐτὴ δὲν μὲ ἀποστρέφεται.»

«Ἄ!», ἐξερῶνησεν ὁ Ἐμμανουὴλ πλήρης ὀργῆς: «λοιπὸν εἰσθε συννενοημένοι περὶ τούτου! Καὶ οὐ βεβαίως, ἐνῶ προσεποιήσο τὸν φίλον καὶ τὸν σύμβουλον, τὴν ὑπεστήριξες εἰς τὴν παράφρονά της ταύτην πορείαν!»

«Σὲ βεβαίῳ, εἰ οὐδεμίαν ποτὲ λέξιν ἀντήλλαξα μετ' αὐτῆς, ἐκτὸς ἐπὶ παρουσίᾳ σου. Δὲν δόναμαι δὲ νὰ πιστεύσω, εἰ θὰ ἀφήσῃς τὴν ἀδελφὴν σου νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν της ἕνεκα τῆς παραλόγου σου ταύτης ἀποστροφῆς πρὸς ἐμέ. Τοῦλάχιστον, δε ἀπορρασίση ἐκείνη.»

«Δύναμαι κάλλιστα νὰ ἀποφασίσω ἐγὼ διὰ τὴν ἀδελφὴν μου,» ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Ἐμμανουὴλ, «τὴν δὲ ἀπάντησίν μου εἰς τὴν πρότασίν σου, δύνασαι νὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὸ πρόσωπόν μου. Ἡ ἀσφάλεια τῆς ἀδελφῆς μου εἶναι ἰδικόν μου ἔργον. Σὺ πρόσθετον διὰ τὴν ἰσχύην σου!»

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἐμμανουὴλ ἦτο βλοσυρὸν, ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ἐζήλησε μετὰ βαροαλγούσης καρδίας.

Προμερὸς τις πειρασμὸς εἶχεν ἐπέλθει εἰς τὸν νοῦν τοῦ Ἐμμανουὴλ, — πειρασμός, ὅστις ἐμπεριεῖχε σκληρότητα, ἀχαριστίαν καὶ προδοσίαν, ὁ νέος ὅμως ἦτο σχεδὸν παράφρων ἐκ τῆς ὀργῆς, καὶ δὲν ἐσκέφθη περὶ τοῦ μεγέθους τῆς ἀμαρτίας τῆς πράξεως. — «Ὁ πᾶτερ Φερνάνδος,» εἶπε καθ' ἑαυτὸν, «θέλω νὰ κάταστήσῃ ἑαυτὸν ὠφελιμώτερον εἰς τὸν Καρδινάλιον Βαλδῆς, διὰ τῆς σιλλήφειας καὶ ἄλλων αἰρετικῶν, ἀπεράσασεν, ὡς φαίνεται, νὰ προδώσῃ τὴν Ἰσαβέλλαν, ἀλλὰ διατὶ δὲν δύναμαι ἐγὼ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ζωὴν αὐτῆς διὰ τῆς προδοσίας ἐκείνου τοῦ ὑπερηφάνου καὶ τολμηροῦ ἀποστάτου, ὅστις εἶχε τὴν οἴησιν νὰ ζητήσῃ αὐτὴν εἰς γάμον!» Αἱ σκέψεις αὗται διήλθον διὰ τοῦ νοῦς τοῦ Ἐμμανουὴλ, μόλις δὲ εἶχαν ἀποφασίσαι νὰ ὑπάγῃ νὰ εὗρῃ τὸν Πάτερ Φερνάνδον, ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθῆ καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐστάθη ἐνώπιόν του.

(ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΡΟΛΟΣ Ο' Ε' ΚΑΙ ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΗΣΤΑΙ.

Κοινητῶν ποτε ὁ Κάρολος Ε'. ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας εἰς τὸ δάσος τῆς καλαιᾶς Κασταλίας κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς θυέλλης συνοδευομένης ὑπὸ βροχῆς βραχδυαυτάτης, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἠναγκάσθη, ἐπειδὴ ἦτο ἀπομακρυσμένος ὀλίγον τῆς συνοδείας του, νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸν ἔκπον τε καὶ νὰ ἐμῆθῃ μόνος εἰς παρακειμένον τι σπήλαιον, ἐνθα εὗρε τέσσαρας ἄνδρας κοιμωμένους καὶ

ὡς ἀστακούς ὠπλισμένους ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἐκ τούτων ὁ εἰς ἅμα ἀκούσας τὸν κρότον ἠγέρθη ἀμέσως καὶ πλησιάζας εἰς τὸν βασιλέα εἶπεν, «ὦ καλέ με φίλε! θὰ θαυμάσης, ὅταν Σοὶ διηγηθῶ τί ὄραϊον ὄνειρον ἔβλεπα ταύτην τὴν στιγμήν, ὅπερ διέκοιφεν ὁ κρότος τῶν βημάτων Σου. . . ἔβλεπον, ὅτι τάχα ἐφόρουσαν τοῦτο τὸ χρυσοῦφαντον ἐπανωφόριόν Σου, ἀλλὰ δὲν ἐνθουοῦμαι πῶς μ' ἐπήγγαιεν ἄς τὸ δοκιμάσωμεν, παρακαλῶ,» καὶ συγχρόνως ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ βασιλέως τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸ ἐνδύεται αὐτός.

Μόλις ἐτελείωσεν ἡ σκηνὴ αὕτη καὶ πάραυτα ἐγερθεὶς ἄλλος ἀρχίζει νὰ διηγῆται καὶ αὐτὸς τὸ ὄνειρόν του. «Ἐγὼ, φίλε μου, εἶπεν, ὀνειρευόμην, ὅτι τάχα αὐτὸ τὸ παλαιὸν σαρὶν μου (κεφαλοδέσμιον) τὸ ἀντήλαξα μὲ τὸ κομψὸν πτεροφόρον καπέλον Σου,» καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀρπάζει ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ βασιλέως τὸν λαμπρὸν καὶ πολυτελεῖ πῖλον καὶ τὸν φορεῖ αὐτός.

Κατόπιν τούτων ἐγείρεται ὁ τρίτος καὶ διηγεῖται ὅτι ἐκπληκτικὸν ὄνειρον ἔβλεπεν, ὅπερ τὸν κατατάραξε.

«Ἐβλεπον, — εἶπεν, — ὅτι τάχα ἔτρεχον ἐπὶ ἵππου ὁμοίου μὲ τὸν ὁποῖον κρατεῖς» καὶ παρευθεὶς λαμβάνει τὸν ἵππον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ βασιλέως.

Τελευταῖον ἀναπηδήσας καὶ ὁ τέταρτος ἀνεκράξεν, «Αἱ, ἀδελφίμα, Σεῖς βλέπω μὲ τὰ ὄνειρά σας δὲν ἀφήσατε τίποτε καὶ δι' ἐμέ. . .» «Καὶ πῶς, δὲν βλέπετε, — ἀπήγγησαν εἰς ἐκ τῶν ληστῶν, — τὴν ἐπὶ τοῦ λαίμου κρεμασμένην χρυσοῦν ἄλυσον μὲ τὸ ἀργυροῦν κλειδίον;» «Ναί, μάλιστα, καλὰ λέγετε, εἶπεν ὁ τελευταῖος ὀδότης,» καὶ ἀμέσως ἤπλωσε τὴν χεῖρά του, ἵνα ἀφαιρέσῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ λαίμου τοῦ βασιλέως.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὰν ταραχὴν, εἶπε· «λάβε ὀλίγην ὑπομονὴν, φίλε μου, νὰ σὲ διδάξω τοῦλάχιστον πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι τὸ ἀργυροῦν τοῦτο κλειδίον.» Καὶ πλησιάζας ἀμέσως τὸ κλειδίον εἰς τὰ χεῖλή του ἐσόριξε τρεῖς τόσων δυνατοὺς συριγμοὺς, ὥστε ἀμέσως ἢ ἐξ ἑκατὸν περίπου ἀνδρῶν συνοδεία του ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ περιεκύκλωσε στενωῶς τοὺς τέσσαρας ληστές.

Τότε ὁ Κάρλος στραφείς πρὸς τοὺς ληστές εἶπεν, «Καὶ ἐγὼ, φίλοι μου καλοὶ, ὀνειρευόμην ἐπίσης, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ὄνειρόν μου εἶναι συνέχεια τῶν ἰδικῶν σας ὄνειρων, διότι τῷ ὄντι εἶδον ἅσα συνέβησαν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, ἀλλὰ κατόπιν τούτων ἀπεφασίσθη νὰ κρεμασθῆτε πάντες· καὶ τώρα ἔμπρός, παρακαλῶ, φίλοι μου, διότι ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἐκτελεῖται ἡ ἀπόφασις τοῦ βασιλέως. Ὅστω μετὰ μίαν ὥραν καὶ οἱ τέσσαρες ἀπήγγονίσθησαν καὶ ἔμειναν ἐκτεθειμένοι πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν κακῶν ἀνθρώπων.

M. A.

Ἀνεκδοτὸν τοῦ Δουκὸς Οὐελλιγγτῶνος.

Ἄγγλος τις γεωργὸς ἐργαζόμενος ἡμέραν τινα εἰς τὸν ἀγρὸν του εἶδε μακρόθεν κυνηγούς τινες ἱαπεῖς διαβαίνοντας διὰ τοῦ ὀπισθατικοῦ του καὶ διευθυνομένους πρὸς ἀγρὸν τινα ἐσπαρμένον μὲ σίτον. Μὴ ἐπιθυμῶν δὲ νὰ καταπατηθῇ ὁ σίτος του, ἔπεμψε παιδίον τι νὰ κλείσῃ τὴν εἰσοδὸν (διότι ἔλοι οἱ ἀγροὶ ἐν Ἀγγλίᾳ εἶναι φραγμένοι). Μόλις δὲ τὸ παιδίον ἐφθάσεν ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺ παρουσιάζονται οἱ κυνηγοὶ ζητοῦντες νὰ διαβάσῃ, καὶ προσπαθοῦντες δι' ἀπειλῶν νὰ βιάσῃσι τὸ παιδίον νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐπὶ τέλους, εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀποταθείς πρὸς αὐτὸ μὲ ἀυστηρότητα εἶπε, «Δὲν μὲ γνωρίζεις; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Δουξ Οὐελλιγγτῶν, καὶ εἶμαι συνειθισμένος νὰ ὑπακούωμαι πάντοτε σὲ προσταζῶν λοιπὸν νὰ ἀνοίξῃς τὴν θύραν ἐκείνην, διὰ νὰ περάσω μὲ τοὺς φίλους μου!»

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὸ παιδίον ἔβγαλε τὸν πῖλον του καὶ ἔκαμε μίαν ταπεινὴν δὲσπικλῆσιν εἰς τὸν Οὐελλιγγτῶνα, ἀλλ' ἐν ταυτῷ ἀπεκρίθη, «Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Δουξ Οὐελλιγγτῶν δὲν ἐπαυθεῖ νὰ μὲ κάμῃ νὰ παραβῶ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου μου, διότι ἔχω ρητὴν ἐντολὴν νὰ μὴ ἀνοίξω εἰς κανένα, χωρὶς τὴν ἀδειαν αὐτοῦ».

Ὁ Δουξ ὑπερευχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ἐχαίρησε τὸ παιδίον ἐκβαλὼν τὸν πῖλον του καὶ εἶπεν, — «Ἐκτιμῶ τὸν ἄνδρα ἢ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον οὔτε διὰ ἀπειλῶν, οὔτε διὰ δωροδοκίας δύναται νὰ πεισθῇ νὰ παρακούσῃ. Ἐάν εἶχον στρατὸν ἐκ ταιούτων ἀνδρῶν, θὰ ἤδυναμην οὐχὶ μόνον τοὺς Γάλλους, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρον τὸν κόσμον νὰ νικήσω».

Ῥίψας δὲ πρὸς τὸ παιδίον μίαν λίραν, ἀπεμακρόνθη μετὰ τῆς συνοδείας του, — τὸ δὲ παιδίον ἔτρεξε πρὸς τὸν κύριόν του, κράζων — «Ἐκαμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσεν ὁ Ναπολέων νὰ κάμῃ! ἐμπόδισα τὸν Δουκὰ Οὐελλιγγτῶνα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμβῇ».

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ Ο ΜΟΝΑΧΟΣ

Ὁ ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι παριστάμενος Αὐγουστίνος δὲν εἶναι ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ καὶ ἱερὸς ἐκπονομασθεὶς, ἀλλ' ἕτερος ἀκμάσας κατὰ ἀρχὰς τοῦ ἔκτου μ. Χριστὸν αἰῶνος, ἐπὶ Πάπα Γρηγορίου τοῦ 1ου καὶ ἀνήκων εἰς τὸ μοναχικὸν τάγμα τῶν Βενεδικτίνων.

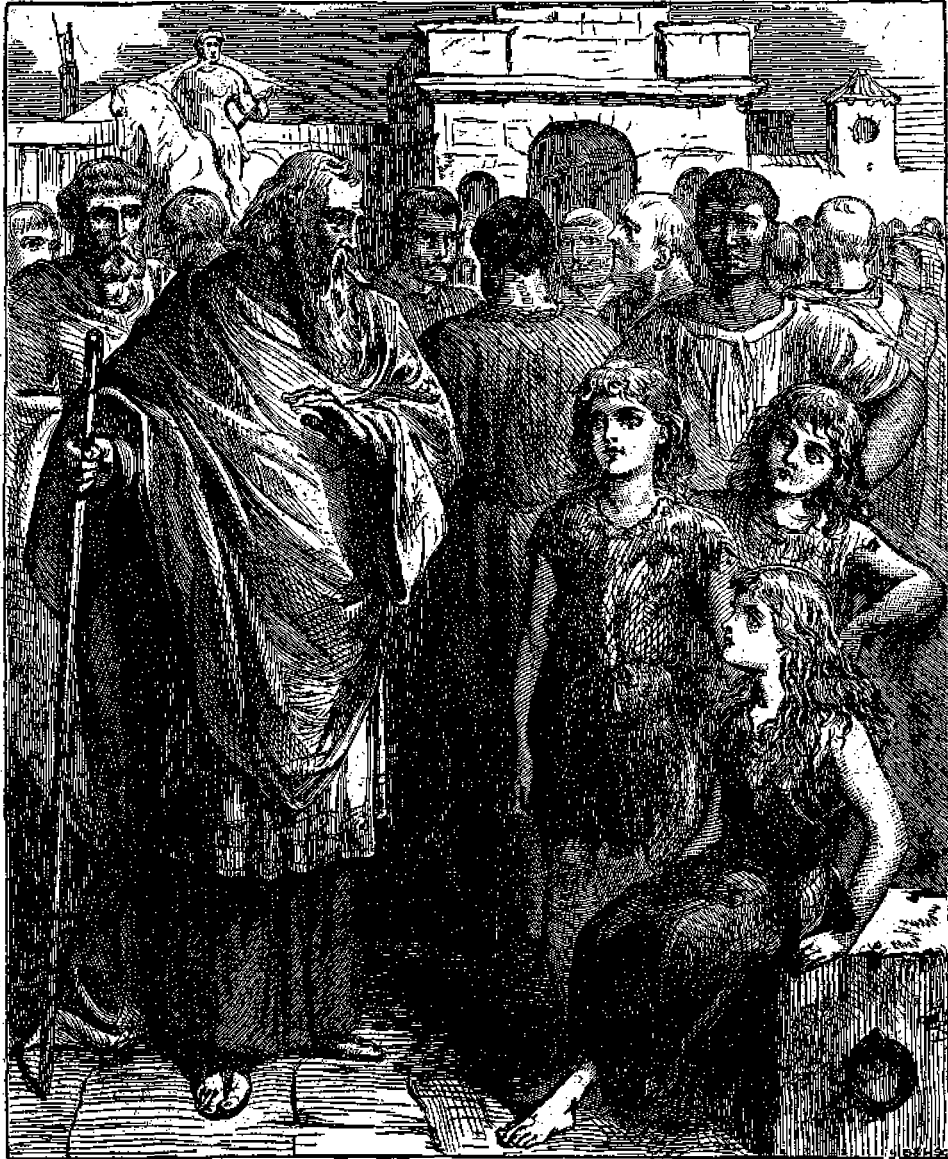
Ὁ Αὐγουστίνος οὗτος πορευθεὶς ἡμέραν τινα εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἰδὼν νέους τινὰς ἀγγλους αἰχμαλώτους, ἐθαύμασε διὰ τὸ κάλλος αὐτῶν καὶ ἐρωτήσας αὐτοὺς πόθεν ἦσαν καὶ μαθὼν, ὅτι ἦσαν ἀγγλοὶ, εἶπεν, «ἔπρεπε κάλλιον νὰ ὀνομάζεσθε ἀγγελοὶ!»

Ἡ περίστασις αὕτη διήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ κηρύξῃ εἰς τοὺς Βρετανοὺς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, καὶ λαβὼν τὴν ἀδειαν τοῦ Πάπα

μετέβη εις την Ἀγγλίαν και διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς αὐστηρίας αὐτοῦ ζωῆς, θύμῳ ἦτο ἄνθρωπος εὐσεβής, ἐντὸς ὀλίγου κατώρθωσε νὰ κατακρίσῃ τὸν βασιλέα τὸν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν χριστιανισμὸν καὶ νὰ βαπτίσῃ τὸ ὅλον παράδειγμα τοῦ ἐμμέθου, μετ' ὀλίγον διέβληκεν τὸ ἔθνος του, ἀπορρίψαν τὴν εἰδωλολατρειάν

αἰας τοῦ τόπου καὶ μόνον μετὰ τὴν «Ἀναμόρφωσιν» κατὰ μικρὸν διὰ τῆς διαδόσεως τῆς Γραφῆς ἐξηλείφθησαν.

Πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κόπων καὶ τῆς ἐπιτοχίας τοῦ ὁ Παπᾶς ἐχειροτόνησε τὸν Αὐγουστίνον Ἀρχιεπίσκοπον Κανταβουρίας καὶ ἔθεσεν ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῆς Βρε-

Ὁ Αὐγουστίνος καὶ οἱ Βρεττανοὶ αἰχμάλωτοι ἐν Ῥώμῃ

καὶ δεχθὲν τὸν χριστιανισμὸν.

Οὕτω πως ἐξεχριστιανίσθησαν οἱ Ἀγγλοὶ, ἀλλ' ἐννοεῖται, ὅτι ἐνεκα ἁλλειψείας καταλλήλου καὶ ἀρκούσης διδασκαλίας ἀνεμίχθησαν μετὰ τοῦ χριστιανισμοῦ πολλὰ ἀπὸ τὰς εἰδωλολατρικὰς συνηθείας καὶ δοξα-

τανίας ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του. Ἐκτοτε ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Κανταβουρίας εἶναι ἡ πρώτη ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπίσκοπῃ, ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς ὁ πρωτεύων μετὰ τοῦ κλήρου τῆς Ἀγγλικανῆς ἐκκλησίας.

AMAZONES ΤΗΣ ΔΑΧΟΜΗΣ

Τὸ βασίλειον τῆς Δαχόμης καίεται εἰς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς καὶ εἶναι μέρος τῆς ἀρχαίας αὐτοκρατορίας τῶν Ἀγχανταί, ἐναντίον τῶν ὁποίων οἱ Ἀγγλοι πρὸ τινος χρόνου ἐξεστράτευσαν καὶ ἠνάγκασαν τὴν

κῶν του. Ἡ Δόμη καὶ αὐτὸς ὁ πρωθυπουργὸς του δὲν δύνανται νὰ τὸν πλησιάσῃ χωρὶς νὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ νὰ κολίσῃ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ χῶμα! ἔχει δὲ στρατὸν πολλὸν καὶ ὡς τὸν ἑαυτὸν του σκληρὸν.

Ἀμαζόνες τῆς Δαχόμης.

αὐτοκράτορα αὐτῶν νὰ κλείσῃ ταπεινωτικὴν εἰρήνην, κεραιώσαντες τὴν μητρόπολιν αὐτοῦ Ἀδομίην.

Ἡ βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης εἶναι εἰς ἕκ τῶν σκληρῶν δεσποτῶν ὅσοι ποτε ἐβάνησαν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀπατεῖ δουρικὴν ὑποταγὴν παρ' ἄλλων τῶν ὀπη-

Ἡ βάρβαρος οὗτος βασιλεὺς θεωρεῖ ἑαυτὸν τὰς γυναῖκας ὡς ἰδιοκτησίαν του, ὅθεν εὐθὺς ἀφοῦ γεννηθῆ κοράσιον καταγράφεται καὶ ἀνήκει εἰς αὐτὸν, καὶ οὐχὶ εἰς τὰς γονεῖς τοῦ. Ἐὰν δὲ οἱ γονεῖς ἢ ἄλλος τις θελήσῃ καμμίαν ἀπὸ τὰς γυναῖκας, πρέπει ν' ἀναφερθῇ εἰς

τὸν βασιλέα καὶ νὰ ἀγοράσῃ αὐτὴν ἀπὸ αὐτόν!

Ἐξ ὄλων τῶν γυναικῶν τῆς αὐτοκρατορίας του τρεῖς χιλιάδας ἐκλέγει διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ αὗται εἶναι γυναῖκες του—τὰς λοιπὰς ἢ τὰς πωλεῖ, ὡς προείπομεν, ἢ τὰς μεταχειρίζεται ὡς στρατιώτας, ἀφοῦ τὰς γυμνάσει τακτικῶς εἰς ὅλα τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια καὶ ἰδίως εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ τόξου καὶ τῆς μαχαίρας, σχηματίζουσι δὲ τὴν σωματοφυλακὴν του καὶ τόσον ἀποσκηρρόνονται διὰ τῆς συνηθείας, ὥστε ὑπερβαίνουσι καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνδρας κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ σκληρότητα, ὥστε ἀληθῶς δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν αἱ Ἀμαζόνες τῶν νεωτέρων χρόνων.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ δύο τοιαύτας Ἀμαζόνας, μίαν τοξεύουσαν καὶ ἄλλην ἐπιδεικνύουσαν δύο ἐχθρικός κεφαλὰς, τὰς ὁποίας ἀπέκοψεν εἰς τινὰ πόλεμον κατὰ τῶν πλησιοχώρων φυλῶν.

Ἡ θρησκεία των εἶναι εἶδος δαιμονολατρείας καὶ ἀπαιτεῖ ἀνθρωπίλους θυσίας, ὅθεν διὰ νὰ ἔχωσιν ἀνθρώπινα θύματα, ἐστρατεύουσι συχνὰ κατ' ἄλλων φυλῶν καὶ ὅσους συλλάβωσιν ἀγχαλιώτους, τοὺς φυλάττουσι διὰ νὰ τοὺς θυσιάζωσι εἰς τοὺς θεοὺς των.

Ἡ κυρία ἀπόδειξις τῆς ἀνδρείας ἐκάστου εἶναι τὰ κρανία τῶν ἐχθρῶν, τοὺς ὁποίους ἐφόρνευον εἰς τὸν πόλεμον, διὰ τοῦτο ὅσον περισσότερα ἔχει τις εἰς τὴν οἰκίαν του, τόσον ἀνδρειότερος καὶ ἐνδοξότερος θεωρεῖται· τούτου ἕνεκα τὰ κρανία εἶναι καὶ τὰ κυριώτερα στολίδια τῶν ναῶν, τῶν παλατιῶν καὶ αὐτῶν τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν. Ὁ θάλαμος, ὅπου ἡ Αἰδοῦ Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς κοιμᾶται, εἶναι ἐστρωμένος μὲ κρανία!

Μετὰ τὴν ἤτταν αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ἀγγλων εὐσεβεῖς πνευ χριστιανοὶ μετέβησαν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ ἤρχισαν νὰ κηρύττωσιν εἰς τὰ θηρία ἐκεῖνα τὸ Εὐαγγέλιον· ἐλπίζεται δὲ, ὅτι μὲ τὸν χρόνον θὰ ἀναμorfωθῶσι καὶ οὗτοι διὰ τῆς σωτηρίου αὐτοῦ ἐπιρροῆς.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ.

(Ἰδὲ παρελθόν φύλλον.)

Περίοδος Μεσσωζώικη

Μετὸν Περμιανὸν στρώμα κλείομεν τὴν περιγραφὴν τῶν Παλαιοζωϊκῶν πετρωμάτων τῶν συνιστάντων τὸν φλοιὸν τῆς Γῆς μας, εἰς τὰ ὁποῖα, ὡς εἶδομεν, ἀπαντῶνται τὰ πρῶτα ἔχνη τῆς ζωῆς, καὶ μεταβαίνομεν εἰς ἐτέραν ἐποχὴν, τὴν καλουμένην Μεσσωζώικην.

Τὸ στρώμα τοῦτο ἔχει πᾶχος 3,700 περίπου ποδῶν καὶ ἀποτελεῖται ἐκ δύο ἄλλων στρωμάτων τοῦ Ὀ-

λιθικοῦ, ὅπου ἔχει πᾶχος 2,500 ποδῶν, καὶ τοῦ Κρητιδικοῦ ἢ Κημιωλιόχου 1,100 ποδῶν τὸ πᾶχος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ Μεσσωζώικου στρώματος φαίνεται ἐκ τῆς γεωλογίας, ὅτι συνέβησαν μεγάλοι φυσικοὶ μεταβολαὶ εἰς τε τὴν ἀνόργανον ὕλην καὶ τὰ ὑπάρχοντα ζῶα καὶ φυτὰ.

Τὰ ζῶα τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν λειψάνων αὐτῶν, εἶναι νέα καὶ καταπληκτικὰ τὸ μέγεθος ἀνῆκον δὲ τὰ πλείστα εἰς τὸ γένος τῶν σαυρῶν καὶ ἦσαν πάνπληθῆ καὶ ἐκπληκτικοῦ μεγέθους—ὥστε ἡ περίοδος αὕτη δικαίως ἐκλήθη Αἰὼν τῶν Γιγάντων Ἐρπετῶν.

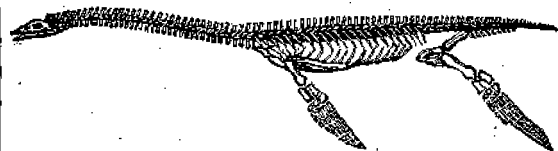
Α'. Στρώμα Τριαδικόν.

Τὰ κυριώτερα τῶν ζῶων ἅτινα ἔζων κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ στρώματος ἦσαν αἱ θάλασσιοσαῦραι, αἱ θεινοσαῦραι εἰς χερσαῖαι σαῦραι, καὶ αἱ περσαῦραι μεταξύ τῶν πρώτων τὴν πρώτην θέσιν κατέχουσι δύο τρημερὰ θηρία, ὁ ἰχθυόσαυρος καὶ ὁ πλησιόσαυρος, τὸν σκελετὸν τῶν ὁποίων παραθέτομεν ἐνταῦθα ὅπως ἴδωσιν οἱ μικροὶ ἡμῶν ἀναγνώσται ὅποια γιγαντιαῖα ζῶα ἦσαν τὰ προκατακλυσμαῖα ἐκεῖνα ἔρπετα.

Σκελετὸς Ἰχθυοσαύρου

Ὁ Ἰχθυόσαυρος ἦτο ζῶον ἀμφίβιον, θηλ. ἠδύνατο νὰ ζῆ καὶ εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καὶ τερατίου μεγέθους, διότι εἶχε μῆκος πλεόν τῶν 30 ποδῶν, ὀδόντας ὅμοιους μὲ τοὺς τοῦ Κροκοδείλου καὶ ὀφθαλμοὺς ἴσους μὲ κεφαλὴν ἀνθρωπίνην! ἐκ δὲ τῶν εὐρεθέντων ἐντὸς τοῦ στημάγου αὐτοῦ καταφαίνεται, ὅτι ἦτο ζῶον σαρκωρότατον.

Σκελετὸς Πλησιοσαύρου

Ὁ Πλησιόσαυρος ἦτο καὶ αὐτὸς ἀμφίβιον ἔχων κεφαλὴν σαύρας καὶ ὀδόντας Κροκοδείλου, λαμπρὸν μακρὸν καὶ ἐλαστικὸν, δι' οὗ ἠδύνατο εὐκόλως νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς πλησίον αὐτοῦ διαβαίνοντας ἰχθῆς, ἢ τὰ

άνωθεν αὐτοῦ πετώντα πτηνά, ὅπως φαίνεται εἰς τὴν ἐπομένῃν εἰκόνα.

Ὁ Πλησιόσαυρος, ὅπως φαίνεται ἐκ τῶν ἀπολιθωμάτων τοῦ σκελετοῦ αὐτοῦ, πρέπει νὰ εἶχε μήκος 40—50 ποδῶν καὶ κατὰ τὴν κατασκευὴν καὶ τὰς ἔξεις πρέπει νὰ ἦτο ὅμοιος μὲ τὸν Κροκόδειλον, τὰ μάλιστα σαρκώδης καὶ λίαν καταστρεπτικός.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΧΑΡΙ.

Μὴ φθινοπωρινὴ αὐγὴ, γλυκὰ συλλογισμένος,
Ἐπερπατοῦσε ὁ Χριστός,
Κ' ἀκολουθοῦσε ὁ πιστός
Ὁ Πέτρος, κουρασμένος.

Σιωπηλοὶ ἠπγαίνανε· ὁ μαθητὴς ποθοῦσε
*Στὸ Δάσκαλο κάτ' νὰ εἰπῆ,
"Ὅμως τὴ θεία σιωπῇ,
Νὰ κόψῃ δὲν τολμοῦσε.

Ἐκεῖ, ἀκούσθη βέλασμα μικροῦ ἀρνιοῦ, ἴγνοιασμένο,
Γεμάτο τρόμο καὶ καῦμό,
Παράπονο μὲ σπαραγμὸ
Ἀνέκφραστο συμμιγμένο.

Κ' εἶδαν ἀρνάκι τρυφερὸ καὶ ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι,
Νὰ τρέμῃ καὶ νὰ λαχταρᾷ,
Καὶ τὸ φτωχὸ νὰ σπαρταρᾷ
Σὲ μακελλάρη γόνυ!

Τὸ μάτι του μὲ τοῦ Χριστοῦ γιὰ μὴ στιγμὴ σταυρώθη·
Τὸν κύτταξε λυπητερά,
Ἐστέναξ' ὑστερῇ φορᾷ,
Καὶ πλὴν δὲν ἐσηκώθη...

Τῆς γῆς ἀρνάκι, τ' οὐρανοῦ ἀρνάκι εἶδε ἄλλο·
Ἄχ, τὸν ἀπὸ τὸ σπλαγχνικὸ,
Ποῦ γιὰ τὸ κρίμα μας κακὸ
Ἐδέχθηκε μεγάλο.

Κ' εἶπε τοῦ Πέτρου ὁ Χριστός· τ' ἀρνάκι τὸ λυπάσαι;
Κ' ἐκεῖνος.—Κόριε, αὐτὸ
Εἶναι γιὰ ὅλα τοὺς γραφτοί,
Καὶ μὴ τὸ συλλογᾶσαι.

Ὁ Ἰησοῦς ἐστέναξε καὶ εἶπε λυπημένα·

—Τὸ Δάσκαλό σου ἂν ποθῆς,
Ὅγλήγωρα θὰ λυπηθῆς,
Γ' ἀρνάκια τὰ καῦμένα...

Ὅταν Τὸν εἶδε στὸ Σταυρὸ ἀπάνω, ἐθυμήθη...
Καὶ ἀπὸ τότε μοναχὰ
"Ὅλα τ' ἀρνάκια τὰ φτωχὰ
Ὁ Πέτρος τὰ λυπήθη!

Α. ΠΑΡΑΕΧΟΣ,

Θεραπεία Κεφαλόπονου.

Παρισιανὸς τις ἰατρός ἐφευρε νέαν θεραπείαν διὰ τὸν κεφαλόπονον. Μεταχειρίζεται μίγμα πάγου καὶ ἁλατος, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν· κίλαβε ἅλατος μέρος ἕν, πάγου τὸ ἕμισυ τοῦ βάρους τοῦ ἁλατος, ἀνάμειξον αὐτὰ καὶ θᾶς ἐν σακκιδίῳ καὶ ἐπίθετες αὐτὸ διαδοχικῶς ἐπὶ διάφορα μέρη τῆς κεφαλῆς κρατῶν αὐτὸ ἐκεῖ ἐνόσφαισθάνεσαι τὸν πόνον. Ἡ θεραπεία εἶναι στιγμιαία.

Θεραπεία ρευματισμοῦ

Σύλλαβε δύο ἢ τρεῖς μελίσσας ζώσας καὶ ἀνάγκασε αὐτὰς νὰ κεντρίσσουν τὸ πάσχον ἐκ ρευματισμοῦ μέρος· κατ' ἀρχὰς ὁ πόνος αὐξάνει ὀλίγον, ἀλλὰ μετὰ τινα λεπτὰ παρέρχεται καὶ οὐδέποτε πλέον ἐπανέρχεται. Ἀμφότεραι αἱ θεραπείαι εἶναι εὐκόλοι καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ εἶναι οἱ πάσχοντες ἀπὸ νευρικῆς κεφαλόπονου καὶ ρευματισμοῦ, τοὺς συμβουλεύομεν νὰ κάμωσι τὴν δοκιμὴν, καὶ ἂν ὠφεληθῶσιν ἄς μᾶς τὸ γνωστοποιήσωσι πρὸς ὠφέλειαν καὶ ἄλλων.

Ἀλεξάνδρεια.

Ὅτε κατὰ διαταγὴν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐσχεδιάζετο ἐπὶ τῆς νήσου τοῦ Φάρου ἡ πόλις Ἀλεξάνδρεια· σήμερον πτηνῶν καταπτάντα ἔτρωγον τὰ ἄλευρα, δι' ἧν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐσχεδιάζοντο ἕδαϊ, ἀγοραὶ, πλατεῖαι, ναὶ κλπ. τοῦτο ἰδὼν ὁ βασιλεὺς προσκαλεσάμενος τοὺς μάντις ἐπληροφορήθη, ὅτι ὁ αἰώνος ἐσήμαινε τὴν εἰς τὸ μέλλον συνεχῆ εὐτυχίαν τῆς πόλεως. Καὶ τῷ ὄντι μέχρι σήμερον ἡ Ἀλεξάνδρεια εἶναι τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου μεταξὺ ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως.

—Ὁ ἐν Κολωνίᾳ ἀστρονόμος Ἐρμαν Κλάιν ἀνεκάλυψε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς σελήνης κρατῆρα προσφάτως σχηματισθέντα, ἔχοντα πρῶσφατον διάμετρον περίπου 4000 μέτρων, πλησίον τοῦ κέντρον τοῦ δίσκου τῆς σελήνης καὶ πρὸς δυσμὰς τοῦ κρατῆρος Ἰγίνου. Ὁ κρατῆρ οὗτος ὑπερέχει κατὰ τὸ πλάτος πάντων

τῶν κρατήρων τῆς γῆς πλὴν τοῦ κρατήρος Κερκουέν τῶν Σανδουικῶν νήσων. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ κ. Κράιν ἀνακοινωθεῖσα εἰς τοὺς ἀστρονόμους Βάρδ τῆς Βελφὸρ καὶ τὸν ἐν Ἀθήναις ἡμέτερον ἀστρονόμον κ. Σμιθ ἔτυχε τῆς πλήρους αὐτῶν ἐπιδοκιμασίας.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ἐν Λονδίῳ εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ 1030 θρησκευτικαὶ καὶ φιλανθρωπικαὶ ἑταιρίαι, δαπανῶσι δὲ κατ' ἔτος 4,651,132 λίρας ἀγγλικᾶς ἢ δηλ. δύο φορές περισσότερον πᾶρ' ὅτι εἰσπράττει ἡ Κυβέρνησις ἡμῶν ἢ Μεταξὺ τῶν ἑταιριῶν τούτων εἶναι καὶ ἡ Γραφικο-ἀνθικὴ ἀποστολὴ (Bible flower mission) τὰ μέλη τῆς ὁποίας προμηθεύουσιν ἄνθη ἀπαξ μὲν κατὰ δεκαπενθημερίαν εἰς 41 νοσοκομεία καὶ πτωχοκομεία καὶ ἀπαξ ἢ δις τῆς ἑβδομάδος εἰς 6 φαρμακεία, ἐκτὸς τούτων τὰ μέλη αὐτῆς ἐπισκέπτονται τὰ μέρη, ὅπου ἴστανται ἁμαρτία, καὶ τὰς οἰκίας, ὅπου ἐνδαιτύονται πολλοὶ, καὶ οὐδέποτε προσφέρουν ἐν ἄνθος ἢ μίαν ἀνθοδέσμην χωρὶς νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὰ μὲν ἐπισκεπτήριον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι γεγραμμένον ἢ τοπωμένον ἐδάφιν τι τῆς Γραφῆς. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου κάμπολλοι ἄνθρωποι μαθαίνουν πολλὰ τῆς Γραφῆς.

— Ἡλικίαι τῶν Ἐυρωπαϊῶν Ἐγεμόνων. Ὁ ἀποκράτωρ τῆς Γερμανίας εἶναι 71 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ὁ βασιλεὺς τῆς Ὀλλανδίας 60 ἐτῶν καὶ 10 μηνῶν, ὁ τῆς Ρωσσίας 59 ἐτῶν καὶ 7 μηνῶν, ἡ βασίλισσα Βικτωρία 58 ἐτῶν καὶ 7 μηνῶν, ὁ τῆς Αὐστρίας 47 ἐτῶν καὶ 5 μηνῶν, ὁ τῆς Ἰταλίας 34, ὁ Σουλτάνος 33 ἐτῶν καὶ 3 μηνῶν, ὁ τῆς Ἑλλάδος 32, ὁ τῆς Ἰσπανίας 20 ἐτῶν καὶ 1 μηνός.

— Ὁ θάνατος εἶναι ὁ ἐλευθερωτῆς ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἡ ἐλευθερία δὲν δύναται νὰ ἀπελευθερώσῃ, ὁ ἰατρὸς ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἡ ἰατρικὴ δὲν δύναται νὰ θεραπεύσῃ, καὶ ὁ παρηγορητῆς ἐκείνου τὸν ὁποῖον ὁ κόσμος δὲν δύναται νὰ παρηγορήσῃ.

— Ὅστις ταράττει τὸν οἶκον αὐτοῦ, θέλει κληρονομήσῃ ἄνεμον καὶ ὁ ἄφρων θέλει εἶσθαι δούλος εἰς τὸν φρόνιμον.

Ἄν ὁ δίκαιος παιδεύηται ἐπὶ τῆς γῆς πολλῶν μᾶλλον ὁ ἀσεβὴς καὶ ὁ ἁμαρτωλός. (Παροιμ. ια'. 29, 31.)

Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου.

Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου, οὗτος εἶναι ἡ σοφία.

Ἰαθ' κη'. 28.

Ἀρχὴ σοφίας εἶναι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου.

Παροιμ. β'. 10.

Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι διδασκαλίαν σοφίας.

Παροιμ. ιε'. 33.

Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου προσθέτει ἡμέρας ζωῆς.

Παροιμ. ε'. 27.

Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι πηγὴ ζωῆς.

Παροιμ. ιδ'. 27.

Ὁ φόβος τοῦ Κυρίου φέρει ζωὴν.

Παροιμ. ιδ'. 23.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τρεῖς συλλαβαὶ μὲ γράμματα δικτῶ μὲ συνιστῶσι,
Καὶ πάντες οἱ φιλοῦντές με μεγάλως μ' ἐκτιμῶσι.
Καὶ τοὶ βωθὸν καὶ ἀλλολον καὶ ἀφυγον ἐπίσης,
Πλὴν εἶμαι ἐδωλωτότατον. Καὶ ἅπανα ἡ κτίσις
Δὲν εἶδεν ἄλλο ὡς ἐμὲ πολύλογον καὶ λόλον,
Ὅτε ἐν μέσῳ τῶν βροτῶν μικρῶν τε καὶ μεγάλων.
Ὅποταν θέλῃς σ' ὀμιλῶ, σὲ τέρπω, σὲ εὐφραίνω
Ἄλλὰ καὶ σὲ ἀνησυχῶ, σὲ θλίβω, σὲ πικραίνω.

Καὶ τοὶ σοφὸν τὸν ἀμαθῆ τὸν καθιστῶ, ἀν θέλῃ,
Κὶ οἱ λόγοι μου στὸν δυστυχῆ σταλλάζουν ὡς μὲλι,
Καὶ δίδουν ἀνακοφίσιον, παρηγορίαν κ' ἐλπίδα.
Ἄλλ' ἔμωσι εἶμαι καὶ φθορεὺς, καθὼς πολλάνικε εἶδα,
Τῆς νεολαίας τῆς μικρᾶς κ' ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων,
Καὶ τοῦτο πράττω πάντοτε ἄνευ μεγάλων κόπων,
Ἄρκει μ' ἐμὲ νὰ σχετισθῶν, φίλιαν νὰ συνάφω
Κὶ ὅλα τὰ ἐν ἐμοὶ κακὰ ἐν τῇ καρδίᾳ γράψω.
Τὸ ὄλον, φίλε μ' ἀριθμεῖ δεκαεπτὰ δεκάδας
Καὶ εἶτι ἄλλας τέσσαρας ἀραβικάς μονάδας. Θ, Ζ,

— Ἡ λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος, ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον ἵνα δώσωμεν περισσότερον καιρὸν εἰς τοὺς μικροὺς ἡμῶν συνδρομητάς νὰ σκεφθῶσι καλύτερον πρὸς λύσιν αὐτοῦ· οὐδεὶς τῶν ἀποσταλείντων τῆν λύσιν αὐτοῦ ἐπέτυχε.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποσάκις ὁ Χριστὸς ὤρισθη;
2. Καὶ εἰς ποίας περιστάσεις;
3. Πῶς ὀνομάζεται κατ' ἀρχαίς τὸ ὄρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα ἐκτίσθη ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

«Α σ τ ἦ ρ τῆς Ἀνατολῆς», ἐφημερίς οἰκογενειακῆ, διατρέχουσα τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας, εἶναι ἡ πρεσβυτάτη ὄλων τῶν ὑπαρχουσῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, πλὴν τῆς Σμυρναίας «Ἀμαλθίας» καὶ ἡ μόνη τοῦ εἶδους τῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Περιέχει ὅλην ποικίλην, ἀρμολογίαν διὰ γονεῖς καὶ τέκνα, ἡλικιωμένους καὶ παῖδια, ἀνδρας καὶ γυναῖκας. Ἐκδίδεται δὲ ἀπαξ τῆς ἑβδομάδος εἰς διπλοῦν φύλλον καὶ εἶναι ἡ εὐθηνωτάτη ὄλων τῶν ὑπαρχουσῶν ἐφημερίδων. Τιμὴ ἑτησίαν προπληρωτέα διὰ τὴν Ἑλλάδα εἰς δραχμὰς, διὰ τὸ ἔξωτερον δέκα.

Συναρτῶμεν αὐτὴν εἰς τὰς οἰκογενείας, αἰτίνας λαμβάνουσι τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων ὅπως δὲ παράχωμεν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἄλλους νὰ δοκιμάσωσιν αὐτὴν, δεχόμεθα καὶ τριμηναίαν συνδρομὴν 1 1/2 δραχμ.

Ὅστις ἤθελε κάμει 20 συνδρομητάς εἰς τὴν Ἐφ. τῶν Παίδων καὶ ἀποστέλλει τὰς συνδρομὰς εἰς τὴν διεύθυνσιν λαμβάνει τὸν Ἀστέρα δωρεάν ἐπὶ ἑν ἔτος.

— «Ἡ Κυρὰ Καλὴ», διήγημα τερπνὸν καὶ διδακτικόν, δημοσιευθὲν διὰ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, πωλεῖται ἐν ὀλίγῳ ἔργῳ ἀριθ. 79. εἰς φυλλάδιον μὲ 11 ὀφθαλμοὺς εἰκόνας ἀντὶ 1 δραχμ. συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν,